

in obične, pesmice stare; starejše so, lepše so; na to se moreš zanesti. Ako bi taka stara pesem narodu posebno ne dopadla, bi jo bili že davno opustili. — V učilnici ima učitelj mladino v oblasti; ako le hoče, da bi se pelo, se mora peti — „es muss sein“ — kakor je gospod učitelj Kovač kratko in istinito rekel. Kakih 7 ali 10 minut preden se učenje dokonča, naj učitelj, ako ima prijeten in gladek glas, zapoje prvo versto (štrofo), ali pa naj vzame gosli in naj zagode napev — pa malo višje, da mladina ložeje privdari s svojim malim in tenkim gerlicom. Težje je pa vpeljati petje v cerkvi na kmetih, ker je mladine tukaj manj kakor pri mestnih učilnicah, kjer jih je po sto in sto v cerkvi zbranih, na kmetih pa kadaj le po petdeset, trideset, poleti jih je dostikrat še manj, in predrobna otročarija je tudi še nesposobna za javno petje cerkveno.

Kanalska dekanija je izmed vseh na Koroškem gledé različnega govora naj bolj namešana. Fara vratiška je slovenska, kokovska in terbiška nemška, rabeljska nemška in slovenska, žabniška, ovčjeveška in ukovska so slovenske, naborjetska nemško-slovenska; lipaljska slovenska in potabelska spet nemška. — Govorilo se je pri skupščini naravno nemško in slovensko; spisi učiteljski so bili pa vsi nemški.

Gospod dekan so ukazali enemu mlademu učiteljskemu pomočniku, da naj pričijočim pokaže, kako se glaskuje (lautiren).

Vsi spisi učiteljski so se priložili zapisniku (protokolu), kterege so vsi pričijoči duhovniki in učitelji podpisali.

Za tem je bil obed — ravno tak, kakor ima pri takih priložnostih biti — prijazen, vesel, kratek in prav po domače. Predolga in predraga gostija — za blagor učilnic mali dobiček! Zdravico smo napili gosp. dekanu, gosp. dekan pa na zdravje našemu častitljivemu gosp. c. k. svetovavcu Rudmašu, da bi se skoraj popolnoma ozdravil in drugikrat sem prišel, in vsi smo glasno smesoma zavpili: „vivat!“ in „živil!“ Po obedu smo vsi vkup Slovenci in Nemci zapeli dve versti cesarske pesmi po nemško, pa spet vsi dve versti po slovensko in se je spet razlegalo „živil!“ „vivat!“

Slovanski popotnik.

* Časnikov v našem cesarstvu izhaja letos po ravno izdanem vradnem imeniku v vsem skupaj 305, in sicer političnih: 44 v nemškem jeziku, 3 v českem, 2 v poljskem, 2 v serbskem, 1 v horvaškem, 1 v ilirskem, 1 v rusinskem, 18 v laškem, 4 v madžarskem, 2 v rumunskem, 1 v jermenskem, 1 v gerškem jeziku, — v vsem skupaj tedaj 80 političnih. Napolitičnih izhaja v vsem skupaj 225, namreč: 120 v nemškem, 6 v slovenskem (?) českem, 4 v poljskem, 2 v rusinskem, 3 v slovenskem, 3 v horvaškem, 73 v laškem, 14 v madžarskem jeziku.

* „Drobtinice“ za leto 1856 se pridno natiskujejo. Gosp. vrednik njih so nam pisali, da so prav zadovoljni s podporo slov. pisateljev. Dobro tako!

* „Neven“, dobro znani lepoznanški zagrebški časnik, ki je izhajal dosihmal vsaki teden enkrat, se je ob novem letu premenil v zabavno-poučni mjesečnik ter bo izhajal vsaki mesec enkrat po 4 velike pôle. Obseg njegov bode vprihodnje veliko obširniši, ker razun lepoznanstva bo obdeloval povestniško, prirodoslovno, književno, obertniško, gospodarsko polje itd., podpiran od izverstnih pisateljev jugoslavenskih. Neutrudljivi vrednik njegov in tajnik „Matice“ gosp. Jos. Praus ga bo izdajal na svoj račun; po pošti velja 5 fl.

* „Veliko berilo za slovensko-nemške šole drugega odreda“, ki je prišlo v slovenskem jeziku in v nasproti stoječi nemški prestavi nedavnej v Beču (na Dunaji) v c. k. prodajavnici šolskih knjig na svetlo, sklepa berila za ljudske šole, ki so jih doveršili svetli knezoškof lavantinski Slomšek. Slavni pisatelj so berila slo-

vensko osnovane tudi ponemčili in mladini pot skoz domače vrata v sosedno hišo odpreti skusili ter vsakoverstne stvari in reči po slovensko in nemško vverstili. Verlo so doveršili svojo nalogo. Mi pa cenimo to zalo knjižico še iz nekega družega ozira, in ta je, da je sila bogat zaklad pravih domačih besed. Naj bi jo pridni gosp. pisatelji slovenskega slovnika kakor čbelice posedli in serkali iz nje med za satovje svoje!

* Došla je „popotniku“ v roke neka na videz nova čeravno v starem pravopisu pisana brošurica v slovenskem jeziku pod naslovom „Molitve in pofti“ itd., ktere izdatelj se je tako svetlobe bal, da zoper vso tiskarsko postavo še tiskarnica na nji ni naznanjena, kje da je prišla na dan!

* Čast. duhovstvu zlo pripravno knjigo „Anleitung zum geistlichen Geschäftsstyl“ od dr. Jož. Helferta je v 6. natisu vredil sin njegov, podsekretari c. k. ministerstva bogočastja in nauka gosp. dr. J. A. baron Helfert.

* Perva prestava Šilerjevih poezij v rusovski jezik je unidan prišla v Moskvi na svetlo.

* Prelepi napev (viža) znane nemške pesmi „Der Wirthin Töchterlein“, ki se začinja z besedami „Es zogen drei Bursche wohl über den Rhein“ je slovensk, in je narejen po popevki, ki jo k plesu pojó kmetje nad Norinbergom, tako imenovani „Knoblauch-Bauern“, ki so nasledniki slovenskega rodú (wendischen Stammes). Nemški časnik „Niederrheinische Musikzeitung“, kteri bi gotovo kaj takega ne terdil, ako bi res ne bilo, pravi: „Tedaj prepevamo mi (Nemci) „Der Wirthin Töchterlein“ po napevu, ki ima svojo korenino v slovenski zemlji.“ — Tako je prav, le vsakemu svoje!

Dopis Krajnice iz Amerike.

Lanskim braveom „Novic“ je že znano, da se je Polona Nočeva, sestra častitega gosp. misijonarja F. Pirca, 12. julija 1855 s svojim možem, 4 otroci in še z enim drugim mladim kmetom J. Pogačnik-om od tukaj v daljno Ameriko podala. Ravno zdaj je pisala že nekemu svojih znančev iz Amerike, in iz tega pisma podamo častitim braveom sledeče verstice, kakor jih je ona sama pisala:

„Jez vas vse skupaj prav lepo pozdravim in vam dam vediti, da se nam je na potovanji grozno hudo godilo. Do Hamburga smo hodili prav srečni in veseli. Iz Hamburga smo šli na dampfschiff, ravno eno saboto zvečer, vsi zdravi in veseli; v nedeljo zjutraj pa noben drug ni mogel vstati kakor Janez. Prav nič si nismo mogli pomagati, — še jesti nismo mogli. Za umreti nam je bilo. V ponedeljk smo bili toliko boljši, da smo ven šli, in potem smo prišli v Liverpool. Od tam smo šli na veliko morje. Dva dni nam je bilo prav dobro; tretji dan začne enmalo sapa vleči, čerteti dan pa se začne grozoviten vihar. Bilo je tako, kakor v peklju. Vsih skupaj nas je bilo na barki 320 ljudi, pa nas ni bilo več kakor 15 katoljčanov, drugi so bili vsi drugih vér. Ko se je začela barka prekučovati, je vstala strašna reč. Eni so vpili, tulili kakor zverina, drugi bljuvali, eni kleli; na Boga pa nobeden klical ni. Mislila sem sama pri sebi: če bi to dobri kristjani bili, koliko bi bilo pač v tej strašni uri molitve storjene, tako je pa bilo groza slišati te divje ljudi. — To je terpelo dvanajst dni kar naprej. Mi vsi smo bili bolni in smo ležali, le Janez je bil zdrav, da nam je stregel, kuhal in vse. Ne vem, kaj bi bilo, če bi njega ne bili imeli. Drugi so v enem tednu zopet vstali, jez pa sem mogla še zmiraj ležati. Pa tudi veter ni nikoli popolnoma potihnil; če je bilo en dan dobro, je bilo že drugi dan toliko hujši, tako, da sem vedno mislila, kedaj se bom v globočino morja potopila. — Sedem in trideset dni smo bili v barki, in potlej smo prišli na suho v Neujork. Tam nam je bilo vse praznično oblačilo pokradeno; pa vse to smo radi poterpeli, da nam je le ljubi Bog zopet dal na suho zemljo priti. Šest